

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *erár*

Cím: *A bécsi polgármester
Budapesten*

Forrás: *Pesti napló*

Bp

1910. 9. 29

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

352.053.1

Hely

Idő

1910

Helyszám

Közn. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A bécsi polgármester Budapesten.

— Közeledés a két dunamenti főváros között. —

Budapest, szeptember 28.

Bécs városának polgármestere, Neumayer, levelet intézett budapesti kollégájához, Bárczy Istvánhoz és jelentette neki, hogy legközelebb meglátogatja. Nem úgy jön, mint Ausztriának egyik fia a többi huszonöt millió közül, hanem mint az osztrákok hatalmas metropolisának a feje, sőt még csak nem is úgy, hanem úgy jön, mint — Luegernek az utódja. Jön pedig azért, hogy barátságos képpel, sima, udvarias szavakkal és remélhetően őszinte érzéssel új, melegebb kapcsolatot teremtsen a két főváros között a régi fagyos közömbösség helyébe. Budapest polgármestere látható örömmel fogadta a közeledést, amennyiben már válaszolt is Neumayer levelére, még pedig telegrammban, amiben már egyenest a bécsi nagyur jövevényének a dátumát kérdezi. Mi a látogatásnak azt a magyarázatát, hogy az az argentinai husár miatt történik, egészen kikapcsoljuk a mondani valóink közül, mert ebben a dologban csakugyan nem a délamerikai husár a fontos, ami

nincs itt, hanem a bécsi polgármester, aki itt lesz.

Ez a látogatás — ne tagadjuk — szenzációs. Talán inkább szenzációs, mint jelentőséges, de a jelentősége is tagadhatatlan. Talán nem is mi vagyunk azok, akiket leginkább meglephet — persze örvendetesen — a dolog, hanem nagyobb mértékben a bécsiek, akiknél ez a látogatás egy furcsa, kábult álomból való fölébredést jelent. Még messze van az első évfordulója Lueger halála napjának s az öreg petrolőrnek a szellemi öröksége mintha már is egészen elpusztult, sőt el is felejtődött volna. Bécs városának koronázatlan királya — mint emlékeztet — annyira vitte az ellenünk való dühös tajtékzás pózát, hogy még a halálos ágyán is bennünket szidott s a régi oligarchák módjára, végrendekezésében kötelességüké tette utódainak velünk szemközt a gyilkos gyűlöletet. A bécsiek szent ájtatossággal és nagy jámborsággal meresztették égnek a hajukat a szörnyű átkozódás hallatára s majdnem próféta tisztelettel az elhunyt néptribunt.

Azóta — hajh! — azóta! . . . A nevezetes végrendeletnek mindjárt az első pontja teljesületlenül maradt. Akit Lueger utódnak kijelölt — Weiskirchner — egy mélabus mozdulattal eltolta magától a fölkinált kelyhet: már ő inkább

megmarad kereskedelmi miniszternek. Azután nyomban egy fájdalmas meteorhullás következett a bécsi keresztényszocialista égboltozaton. Kisebb és nagyobb panama-meteorok potyogtak alá a derült égből és a piszkos és büzös panamácskákon egész tisztán kivehetők voltak az imént még oly nagyhangú keresztényszocialista apostolok nevei, Axmann urral, mint vezérmeteorral.

Most pedig Neumayer, nemcsak Lueger tróniának, de elveinek is az örököse — már amennyiben ő is keresztényszocialista — közénk jön és körülbetül úgy jön, mint aki békülni, sőt engesztelni akar. Ez nincs nyomtatott programba foglalva, de csak ez az egy értelme lehet a hivatalos színű látogatásnak. Mindenesetre óriási változás, noha haladást, fejlődést belemagyarázni a dologba — legalább ma még

— nincsen miért. Bécs magisztrátusa eddig ne bánt velünk úgy, amint egy nyugateurópai állam fővárosának a vezetőségétől elvárható volt, arról nem is szólva, hogy Ausztriát Magyarországgal ezer külső és belső kapocs kötheti össze. Az osztrák főváros soktornyú palotáiban durván beszéltek rólunk, gonoszúi érezték irántunk és a megrontásunkon dolgoztak. Nekünk hatalmi eszközeink nem voltak hozzá, hogy szomszédainkkal szemközt hasonló utra

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: .....

Forrás: .....

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

Hely

Idő

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi háziyomda 1915.

léphessünk, tettünk tehát annyit, amennyit te-
hettünk, hidegek voltunk, elnéztünk a fejük fö-
lött és talán utáltuk is az elkésett és hamis ke-
resztes vitézeket.

A helyzet azonban nem volt természetes,
és a kára is volt akkora, mint a természetelle-
nessége. Nincs okunk leplezni, hogy a kárát mi
éreztek jobban. sőt egyedül csak mi érez-
tük, mert Luegerék éppen azért követték a
gyűlölet politikáját, mivelhogy hasznukra volt.
A külföldön agyonrágalmaztak, az idegenektől
elzártak s egy csaknem testvéri állapotot te-
remtő szövetség égisze alatt megmardostak
bennünket.

Neumayer polgármester közeledését öröm-
mel nézzük és őszintének tartjuk. A két ország
erőinek a mérlegén ujabban semmi sem válto-
zott, vagy ha igen, éppen nem a mi javunkra
s így Neumayer is folytathatná ott, ahol Lueger
elhagyta. Hogy nem teszi, az nem a mi erős-
bödésünket jelenti, hanem a bécsi polgármes-
ter emberi és politikai okosságát tükrözteti visz-
sza. A barátság sima útját választja inkább

ugyanannak a célnak az elérésére, amiért ed-
dig Lueger és követői szükségesnek tartották
sárban, sőt a pocsolyákban való hempergő-
zést. Az igaz, hogy az ő utjaik mentén igen
sűrűn virultak a mellékes és nem ritkán sötét
egyéni célok is.

Szívesen fogadjuk Bécs polgármesterét,
annál inkább is, mert a múltban sem volt okunk
ellenérzessel viseltetni iránta. Lueger, táborába
tartozott, de nem a sziszegők, hanem a dolgozók
közé. Politikával soha nem foglalkozott, de ez
az első lépése arra vall, hogy mégis a leg-
jobb — politikus. erár.